

Елисавета и Анна скочиха, дадоха храната за бедните на един от придружаващите ги.

– Занеси го на коняра Годшед и кажи, че след пладне ще му про-
водя цяровете... – каза Елисавета. След това тя се обърна към апос-
тола. – А ти ще ми бъдеш драг гост, заповядай след мене...

Тълпата се раздвижи в дълбоко вълнение. Някои колиничиха и
целунаха края на опърпаната туника на чужденеца, двама млади мом-
ци заявиха, че стават негови братя и ще го следват навсякъде. Фран-
цисканецът ги изгледа с дълъг, благ и изпитателен взор, след това
им каза:

– Братя, ако вие смятате, че можете да следвате моя път, трябва
най-напред да се откажете от всичко, което притежавате и да тръг-
нете след мене единствено с една торба на рамото и една тояга в
ръката.

Един от момците се разколеба.

– Оставих на нивата си два вола... Кому да ги дам, на братята
си, или на сестрите?

– На най-бедните от вашето селище...

Откъм тълпата се зачу ропот. Братята и сестрите на новия апос-
тол се вълнуваха.

– Воловете се падат нам... И ние сме бедни. А кому ще остави
кисията си с парите?

Монахът изгледа новакът. Момъкът се изчерви, извади от пояса
си плетена, дълга кисия с медни и сребърни монети.

– Хвърли я на пътя! – заповяда францисканецът – парите, това
са самия образ на демона. От тях се хранят всички грехове...

Момъкът наведе смутено чело. Прибра кисията в пояса си. Ала
вторият бързо свали от ръката си едрият сребърен пръстен, съблече
сукненото си елече, подплатено със скъпа кожа, хвърли копринената
барета, извади от пояса си кожена кисия и я запрати връз прашния